

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 594. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm13293.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

At Aanden havde forladt ham, eller var i Færd dermed, viiste sig alt i de spanske Forhandlinger, ved hvilke ogsaa Talleyrand forlod ham, thi hvad der saa end drev ham, befeidede han Døden, forstyrrede et Skygge-Rige, og gjorde derved Sit til at opkalde baade Dødens og sin Banemand: *Historien* af Graven. Naar 595man end ikke i Graven kan have Fred, da bliver man fortvivlet, det blev Spanien, og havde Døden paa sin Side, det saae Engelland og var strax tilrede med Guld og Redskaber, det fik ydermere Østerrig endnu engang bragt i Harnisk,*1809. og i Vien skildte Napoleon sig høitidelig fra sin Aand: forskjød Josephine, og ægtede, i Haab om Livs-Arvinger, en Keiser-Datter fra Østerrig. Arvingen fik han, men paa Arvens Bekostning, Spanien vedblev at trodse, Tydskland, hvis Sønner han der i Tusindtal begrov, begyndte at knurre, han begyndte paa sin egen Haand Krig med Rusland,*1812. uden at vide til hvad Ende, gik, ikke til Petersborg, hvor Livet, men til Moskov, hvor Døden boede; den brændte sin Bolig, foer med sin iiskolde Haand igjennem hans Hær og over hans Ansigt, Hæren faldt og han flydde *for Døden*; og da var hans Time kommet. Preusen og Tydskland fik nu Mod, og mærkede de havde kun med en Dødelig at gjøre, forgjæves anstrængede han *sine* Kræfter, Tallet var ham overlegent, Frankerig, som havde tabt Troen paa ham, var baade troløs og modløs, Ludvig den Attende kom paa den franske Throne, og Napoleon lod sig nøie med Elba.*1814. Aaret efter vovede han vel et Forsøg, der syndes at ville lykkes, men paa Veien fra Paris til Bryssel mødte han Preuserne under Blücher, som, selv da Preusen faldt, havde ved Lübek viist Livskraft, og Engellænderne under Wellington, som i 596Spanien havde lært at møde hans Krigskonst; efter et haardnakket Slag maatte han vige, tabde Modet, flydde for Døden, og førdes til St. Helena, hvor han ansees for levende begravet; men faaer han sin Aand igjen, kan Kjød ikke holde ham, og *Historien* maa lade ham rase, til han forgriber sig paa *den*, og skeer det, da kommer man atter til, hvad man nu har glemt, at synge med Morten Luther om den underlige Krig, da Livet tog Døden af Dage, og saa at sige, den ene Død tog Brodden fra den anden.